

Zimní odpoledne

Venku pomalu padá sníh. Maruška sedí u okna a vidí děti, jak za sebou táhnou sáňky. Podobné, ale dřevěné, mívala Maruška u babičky.

Maruška se zrovna připravuje jít ven. Babička jí nachystala starší tašku po mamince a dala jí do ní termosku, tlustý svetr, chleba se sádlem a jablko. Maruška si na sáňky dává brusle a připevňuje je tkaničkami, aby jí nespady. Je teple oblečená, má kabát, šálu omotanou dvakrát kolem krku, palčáky, které jí půjčila babička. Ještě čepici s bambulí. „Nezůstávej tam do tmy,“ volá na ni babička, ale Maruška už vesele běží přes dvůr.

Na návsi už čekají ostatní děti. Kluci mají dřevěné sáňky, na nich brusle a hokejky. Holky mají přes ramena přehozené brusle a v ruce metly na zametání sněhu. Když ji zahlédnou, začnou volat: „Maruško! Pospěš si, jdeme na rybník!“ Cesta k rybníku je prošlapaná, sníh jim mrazem křupe pod nohama. Všude kolem je ticho - jen děti si povídají a smějí se. Jednou je trochu polekal kůň, který zafřkal u plotu.

Na rybníku už je odmetená dráha pro bruslení. Kluci si ale čistí další kus ledu na hraní hokeje. Maruška si sedá na sáňky, rozepíná tašku a vytahuje tlustý svetr, ve kterém bude bruslit. Pak si obouvá brusle, sejde po břehu na led, rozpaží ruce - a jede. Pomalu, opatrně. Pak rychleji. Led jakoby zpíval pod nohama. Šustí a jemně praská. Maruška má po chvíli červené tváře, ale pořád se směje. Jednou spadne a zůstane chvíli ležet - ne proto, že by ji to bolelo, ale protože se dívá do nebe.

Když už mají děti nohy jako z ledu, jdou k břehu. Maruška vytahuje termosku. Čaj z šípků, co s babičkou nasbíraly na podzim. Je horký a sladký. K němu chleba se sádlem. Děti si podávají jablka a smějí se, že jsou jako jablková zmrzlina. Slunce se pomalu sklání k obzoru a začíná se šerit. Ale děti se ještě nechtějí rozloučit. Přezuly si brusle a vzaly si sáňky a už jezdí z kopce dolů. Panečku, to je rychlost! Jej, a teď někdo sjel mimo uježděnou trasu a zapadl do závěje. Ostatní děti se seběhly a vyhrabávají nešťastníka. A hned se začínají koulovat. Sněhové koule se krásně lepí a sviští vzduchem. Někdo už má kabát pořádně orazítkovaný sněhem.

A teď někdo upozornil, že už jsou vidět hvězdy. A jéje, tak to se musí honem uhánět domů. Všichni jsou promrzlí, mokří, ale šťastní. Maruška bere sáňky a utíká zpět k chalupě.

Babička už čeká. V peci hoří oheň a deka je také připravená. „Tak pojď, ty moje bruslařko,“ říká babička a podává jí hrnek. Vůně šípkového čaje naplní místnost. Maruška sedí, přitulená ke kamnům. Čaj jí zahřívá ruce, ale vzpomínka na dnešní den jí hřeje srdce.

Maruška sedí v křesle, dlaně jí také zahřívá čaj. A v srdci si pořád drží vzpomínku na krásné zimní odpoledne s dětmi na rybníce nebo na kopci.

Vzpomínání na zimní aktivity

- Kam jste jako děti chodívali sáňkovat?
- Jaké byly vaše sáňky?
- Kdo s vámi chodil sáňkovat?
- Kam jste jako děti chodívali bruslit?
- Měli jste vlastní brusle, nebo jste si je půjčovali?
- Jak brusle dřív vypadaly?
- Lyžovali jste jako děti? Kde?
- Byly běžné vleky, nebo jste si kopec museli vyšlapat?
- Vzpomenete si na své lyže?
- S kým jste se koulovali?
- Hrávali jste nějaké hry se sněhem?
- Stavěli jste si sněhuláky?
- Kde stával váš sněhulák? A jak vypadal?
- Stavěli jste si někdy domečky ze sněhu?

